

som vilde foreslaa, at man paa dette Sted skulde opføre en saadan monumental Bygning, som for øvrigt til Dels er et Glas-hus, hvad det ogsaa maa være, naar det skal tjene Arkivet paa rette Maade? Dette kan jeg ikke tro.

Naar Flertallet har fremsat dette Forslag, har det sandelig resigneret, og ikke mindst den ærede Ordfører har haft Brug for al sin Resignation. Thi ved Forslagets første Behandling udtalte den ærede Ordfører netop, at naar han kom ind i denne Gaard, har han altid følt sig noget trykket, thi i Forhold til disse høje Bygninger var Gaardens Grundflade lille, snæver og smal, og derfor vilde han sætte Pris paa, at hele den gamle Biblioteksbygning var borte, thi saa vilde der blive rummelig Plads med Vidsyn mod det ny Bibliotek i Baggrunden. Dette er egentlig det Ideal, som foresvævede Flertallets ærede Ordfører. Han resignerede saa og udtalte, at vi maatte vel kunne nøjes med denne Gennembrydning, men dette, at man fra Rigsdagsfløjen kunde se over det hele, var for den ærede Ordfører det mest tiltalende ved hele Projektet. Man maa sige, at han virkelig har haft Brug for hele sin Resignationsevne, naar han skal forlade det mest tiltalende ved Projektet og gaa over til det Forslag, her fremsættes, der, foruden den Mangel, jeg nylig har nævnt, aldeles ikke bringer noget af det gode, som den ærede Ordfører mente kunde være derved, nemlig at man fra Rigsdagsgaarden havde et godt Indblik ind i den store Plads, som laa bag ved den gamle Biblioteksbygning. Thi det kan man sige sig selv, at med fire Portrør, som ere 4 Alen brede og 21 Alen lange, faar man ikke en Udsigt til denne Plads, som har nogen som helst Betydning. I saa Henseende gør det hverken fra eller til, at man ikke vil adskille disse 4 Portrør med 3 tykke Mure, men derimod ved 3 Sæt af 4 tykke Piller. Thi hvis man tegner dette op, hvad jeg har gjort, inde i denne Portaabning med 3 Rækker af 2 Alen tykke Piller i en indbyrdes Afstand af godt 4 Alen, frembringer det akkurat den samme Udsigt — baade naar man nede i Rigsdagsgaarden staar nær derved og langt derfra —, som hvis man ikke havde disse Piller, men havde holdt sig til Murene. Thi ligesom man ikke kan se Skoven for Træer, saaledes gaar det ogsaa her. I Synslinien komme Pillerne i Vejen. Man ser ikke mere eller mindre, end hvis man ikke havde disse murede Piller. De forøge ikke Udsigten. Først naar man er inde i disse

Portrør, er det naturligvis mere tiltalende, at Portene ere adskilte ved Søjler end ved Mure. Det er klart, at det er en anderledes smuk Bygningsmaade, men med Hensyn til Udsigten over Pladsen vindes der ikke noget derved.

Saa vel af Hensyn hertil som ogsaa af Hensyn til, at Rigsarkivet derved faar en Plads paa Slotsholmen, som det paa ingen Maade bør have efter min Mening, maa vi fraraade dette Forslag.

Men var det end det mest naturlige, at man stillede som absolut Betingelse for at arbejde med paa en Løsning: at Ministeriet fremkom med en saadan Plan om Bebyggelse paa den resterende Del af Slotsholmen, hvad ogsaa to Medlemmer af Mindretallet fastholde som deres principale Forslag, ere vi jo flere af Mindretallet, Socialdemokraterne og jeg som Højres Repræsentant, der have vist ved vort Forslag den allerførste Villighed til — skønt vi anse denne Forudsætning for at være næsten nødvendig — at bringe denne Sag frem og mulig i en saadan Skikkelse, at Sagen kunde sluttes i Aar for Rigsdagens Vedkommende, og de Forslag, vi have tilladt os at stille, vare af en saadan Natur, at vi ventede, de vilde vinde Tilslutning fra alle Sider, idet der deri i Virkeligheden er udtrykt Ønsker, som næres af Flertallet, og som have givet sig meget kraftige Udtryk ved tidligere Behandlinger af denne Sag og af Christiansborgsagen. Det, vi nemlig mene, er dette: Er det nødvendigt, at Rigsarkivet skal ligge i umiddelbar Forbindelse med Ministerialbygningen, maa vi henvise Rigsarkivet til Proviantgaarden, af hvilket den jo allerede indtager og efter Flertallets og efter Ministeriets Forslag vedblivende skulde indtage den nordre Del. Der maa Rigsarkivet altsaa brede sig videre ned over Provianthuset og maaske indtage hele Provianthuset; dette vil naturligvis nødvendiggøre, at Generalstaben flytter ud, og der maa da andetsteds tilvejebringes Bygning for den. Der er ganske vist i Rigsarkivarens Skrivelse om denne Sag fremsat Indvendinger mod en saadan Plan, idet han gør gældende, at Lys og Luft ere vanskelige at faa ind i denne Bygning; men i den nordre Del ere jo Vanskelighederne de største, og der vedbliver Rigsarkivet at være til Huse. Men jeg indrømmer, at de Bygningsudløbere, der er til Ministerialbygningen, saa vidt jeg husker paa to andre Steder, selvfølgelig ville vanskeliggøre Indtrængen af Lys og Luft i Proviantgaarden. Men hvad der saaledes